

POSTANOWIENIE

Dnia 15 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 15 marca 2013 r.,
sprawy **B. K.-D. i K. B.**
skazanych z art. 56 § 1 k.k.s. i in.,
z powodu kasacji wniesionych przez obrońcę skazanych
od wyroku Sądu Okręgowego w L.
z dnia 12 lipca 2012 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w L.
z dnia 2 lutego 2012 r.,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadne;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazanych w częściach równych.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w L. z dnia 2 lutego 2012 r., oskarżona B. K.-D. została uznana za winną popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 56 § 1 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. i za to wymierzono jej karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych po 100 zł każda.

Tym samym wyrokiem oskarżony K. B. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. i w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. i za to wymierzono mu karę 10 miesięcy

pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 2 lat oraz kare grzywny w wysokości 300 stawek dziennych po 100 zł każda.

Apelacje od powyższego wyroku wywiedli obrońcy oskarżonych, którzy powołując się na zarzuty obrazy przepisów postępowania oraz błędu w ustaleniach faktycznych, wnieśli o uchylenie tegoż wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego jej rozpoznania.

Sąd Okręgowy w L. wyrokiem z dnia 12 lipca 2012 r., uznając apelacje obrońców oskarżonych za oczywiście bezzasadne, zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasacje od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego wywiódł obrońca skazanych B. K.-D. i K. B., który powołując się na zarzut obrazy „przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a przede wszystkim art. 438 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 4 k.p.k. z uwagi na naruszenie przez Sąd pierwszej instancji przepisów art. 33 k.p.k. i art. 34 k.p.k. poprzez pominięcie okoliczności, że charakter zarzutów stawianych oskarżonym nie uzasadniał podzielenia spraw pomimo przyjętej kwalifikacji jednoczynowego przestępstwa w oparciu o art. 12 k.k. i art. 6 k.k.s. co stanowi, iż zmierzało do obejścia przepisów art. 25 k.p.k. o właściwości Sądu Okręgowego i w wyniku tego zabiegu orzekał w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy mimo, że sprawa podlegała właściwości Sądu Okręgowego, a dodatkowo rozdzielenie spraw narusza art. 6 k.p.k. i prawo skazanych do obrony merytorycznej poprzez utrudnienie w przedstawieniu dowodów w niniejszej sprawie, które przemawiały na korzyść skazanych a były przeprowadzone w innych toczących się postępowaniach”, wniósł w konkluzjach o uchylenie tegoż wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w pisemnych odpowiedziach na kasacje obrońcy skazanych, wniósł o ich oddalenie, jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacje obrońcy skazanych B. K.-D. i K. B. są bezzasadne w stopniu oczywistym, uzasadniającym ich oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności wypada - jedynie dla porządku - przypomnieć, że kasacja może być wniesiona "od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego" i tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (art.

519 k.p.k. i art. 523 § 1 k.p.k.). W przedmiotowej sprawie zasadnicze znaczenie mają jednak przepisy art. 523 § 2 i 4 pkt 1 k.p.k., które stanowią, że kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, a ograniczenie to nie dotyczy kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. Pamiętać bowiem należy, że B. K.-D. została skazana na karę grzywny, zaś K. B. na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz grzywnę. Tak więc w przypadku obojga tych skazanych kasacje mogą się jedynie zasadzać na zarzutach naruszenia art. 439 k.p.k. Taki też zarzut obrońca skazanych stawia w swoich kasacjach – zarzut obrazy art. 439 1 pkt 4 k.p.k., albowiem w jego ocenie sąd niższego rzędu (Sąd Rejonowy w L.) orzekł w sprawie należącej do właściwości sądu wyższego rzędu (Sądu Okręgowego).

Zważając jednak na zarzuty jakie zostały postawione oskarżonym i za jakie przestępstwa zostali oni skazani trzeba stwierdzić wprost, że zasada właściwości rzeczowej nie została w tej sprawie złamana. Nie zostały bowiem naruszone przepisy o właściwości rzeczowej Sądu Rejonowego (art. 24 § 1 k.p.k.; art. 115 k.k.s.), skoro czyny zarzucane i przypisane skazanym nie należą do właściwości rzeczowej Sądu Okręgowego (art. 25 § 1 k.p.k.), przy czym – co oczywiste – o właściwości tej decydowały kryteria obiektywne, tj. czyny przestępcze „tak jak przedstawiały się one w świetle okoliczności sprawy”. Ta zaś okoliczność, że charakter prowadzonego postępowania przygotowawczego, zarówno pod względem faktycznym, jak i prawnym, uzasadniał podział sprawy na trzy zasadnicze wątki, w tym ten dotyczący przestępstw skarbowych, niczego nie zmienia w ocenie zasadności przedstawionych w kasacjach obrońcy skazanych zarzutów. Skoro bowiem w przedmiotowej sprawie oskarżyciel zakwalifikował czyny zarzucane oskarżonym jako występki i nie zachodziły przesłanki z art. 25 § 1 pkt 2 i 3 k.k., a w dalszym toku postępowania nie zaszła konieczność zmiany właściwości rzeczowej Sądu Rejonowego, to oczywistym jest, że o naruszeniu art. 439 § 1 pkt 4 k.p.k. mowy być nie może.

W tym też kontekście należy przypomnieć, a na co słusznie zwrócił uwagę prokurator w odpowiedzi na kasację, że „jedynie formalne powołanie się na uchybienia przewidziane w art. 439 § 1 k.p.k. bądź całkowicie bezpodstawne nazwanie takim uchybieniem sytuacji, która bez wątpienia nie stanowi naruszenia

prawa wymienionego w tym przepisie, nie czyni dopuszczalną kasacji podlegającej ograniczeniom określonym w art. 523 § 2 k.p.k.” (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2011 r., III KK 441/10, LEX nr 736763). Z tego też względu wniesione kasacje oscylują na granicy ich prawnej dopuszczalności.

Mając zatem powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.